

Djeca — žrtve feminističko–anarhističkoga »spolnog odgoja«

Ante Vukasović*

Sažetak

U Hrvatskoj organizirano djeluju destruktivne agresivnofeminističke, anarholiberalističke, sekularnoateističke snage koje omalovažavaju i nastoje obezvrijediti kulturno–povijesne stečevine hrvatskoga naroda, hrvatske nacionalne, moralne i katoličke vrijednosti. Posljednjih godina krenule su u ofenzivu s nakanom zavodjenja i upropaštavanja školske mladeži posredstvom feminističko–anarhističkoga »spolnog odgoja« u školama.

Oštre polemike se vode oko dva suprotstavljena programa spolnog odgoja. Suprotnost proizlazi iz dva različita svjetonazora, odnosa prema životu, shvaćanju i prihvaćanju moralnih vrijednosti i smisla odgajanja udruge GROZD (Glas roditelja za djecu) i Foruma za slobodu odgoja. Prvi program udovoljava pedagoškim, znanstvenim i etičkim kriterijima; uz obrazovne sadržaje sadrži i odgojne vrijednosti. Program Foruma za slobodu odgoja zasniva se na seksualnom informiranju, ignorira pedagojske spoznaje i odbacuje bilo kakav etički ili odgojni pristup. Time se njegova »sloboda« preobražava u negaciju. Odgoj su pretvorili u antidogaj, a Forum za slobodu odgoja u Forum za negaciju odgoja.

Djeci, mladeži serviraju privlačno upakirane seksualne informacije, bez vrijednosnoga osvjetljavanja i odgojnog usmjeravanja. Takvi goli podaci, bez pouka o dobru i zlu, izazivaju radoznalost, bude želje i potiču nejaku djecu i nezrele mladež na prerane spolne odnose, vrlo štetne za tjelesno, mentalno, socijalno i moralno zdravlje djevojčica i dječaka. Takvo informiranje nije odgajanje, nego zavodjenje i upropaštavanje hrvatske mladeži. Masovne žrtve su djeca nositelji i nade naše budućnosti.

Ovaj rad je sastavljen iz devet dijelova: Nositelji i jamstvo hrvatske budućnosti; Nasrtaji destruktivnih ideologija; Od »seksualne revolucije« do reafirmacije odgojne funkcije; Dva bitno različita programa; Program slobode odgoja za zlo; Neznanstvena »znanstvenost«; Pravobraniteljica i zloraba dječjih prava; Strategija upropaštavanja mladeži i Spolno odgajanje u funkciji kulture života.

Umjesto spolnog informiranja u škole treba uvesti odgajanje za obiteljski i društveni život koje objedinjuje odgoj za kulturu ponašanja, za ljubav, brak, obiteljske odnose, željeno potomstvo i odgovorno roditeljstvo. Hrvatski narod ne smije do-

* Prof. dr. sc. Ante Vukasović, profesor u miru Filozofskoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu.

pustiti da njegova djeca postanu žrtve masovni stradalnici na putovima feminističko–anarhističkoga spolnog upropaštavanja. Svako, pa i spolno odgajanje mora biti u funkciji čovječnosti i kulture života.

Na Trećem hrvatskom žrtvoslovnog kongresu u Zagrebu (2004) imao sam referat »Obitelj žrtva 'obiteljskih zakona'«. U deset točaka, na konkretnim primjerima, pokazao sam i argumentirano dokazao da »Nacionalna obiteljska politika« (2002)¹ Vlade lijeve koalicije koju je predvodio SDP i na njoj zasnovani i prihvaćeni tzv. obiteljski zakoni (2003)² ne štite, nego destabiliziraju, obezvjeđuju i razaraju brakove i hrvatske obitelji. Kriička analiza je pokazala da takva politika nije ni hrvatska, ni obiteljska, i da su hrvatske obitelji prve žrtve takvih obiteljskih zakona.³ S velikim žaljenjem moram ustvrditi da su još uvijek na snazi i da pravno reguliraju obiteljsku politiku na štetu hrvatskih obitelji i naroda.

U Hrvatskoj postoje snage zla koje se trude obezvrijediti vrjednote moralne, hrvatske i katoličke provenijencije na univerzalnoj općeljudskoj, nacionalnoj i osobnoj razini, i razoriti temelje hrvatskoga društva brak, obitelj, potomstvo i odgovorno roditeljstvo. Na glavnom pravcu udara tih demonskih snaga su obitelji i djeca, izvori i nositelji života. Nakon rasprave o obiteljima žrtvama na prošlom kongresu, glavna zadaća ovoga izlaganja, na našem četvrtom kongresu, je upozoriti odgovorne čimbenike, ponajprije Ministarstvo obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti, današnju hrvatsku obiteljsku politiku i svekoliku hrvatsku javnost da su i hrvatska djeca žrtve te demonske protuhrvatske, protumoralne i protukatoličke ideologije i politike.

Nositelji i jamstvo hrvatske budućnosti

»Na mladima svijet ostaje«, mudra je i istinita narodna izreka. Mladi, djeca, potomci nastavljaju djela svojih predaka roditelja, djedova i pradjedova. To je uvijek čovjekova opstanka, zakonit proces koji omogućuje neprekidnost življenja, ljudskoga održanja i razvitka tijekom povijesti čovječanstva. Djeca su roditeljska, obiteljska, narodna, općeljudska radost, jer obnavljaju svijet, omogućuju nastavak života obitelji, roda, plemena, naroda, ljudske zajednice. Ona nastavljaju započeto, dograđuju neizgrađeno, produžuju nedovršeno, ostvaruju neostvareno. Plod su i svjedočenje života, jamstvo njegova održanja, nada i budućnost čovječanstva. Bez njih bi se ugasio život, ljudski rod bi nestao.⁴

1 Nacionalna obiteljska politika, Državni zavod za zaštitu obitelji, materinstva i mladeži i Ministarstvo rada i socijalne skrbi, Zagreb, 2002.

2 Narodne novine, Zagreb, 22. srpnja 2003, br. 116, str. 4197 — 4235.

3 A. Vukasović, *Obitelj — žrtva »obiteljskih zakona«*, O žrtvama je riječ — zbornik radova Trećeg hrvatskog žrtvoslovnog kongresa, Z. Šeparović (ur.), Zagreb, 2006, str. 295–307.

4 A. Vukasović, *Obitelj — vrelo i nositeljica života*, HKZ »MI«, Zagreb, 1999, str. 60–61.

Djeca spajaju desetljeća, stoljeća i tisućljeća; omogućila su razvitak i usavršavanje svega što su čovjek i ljudska zajednica postigli u povijesti i omogućuju stalni razvoj ljudske kulture i civilizacije. Ona će nastaviti i naša djela i omogućiti budući napredak hrvatskoga naroda, njegove materijalne i duhovne kulture u budućnosti. Djeca su bogatstvo veće od bilo kojega materijalnog imetka. Bogatstvo se naime ne postiže ostvarenjem ideala »imati«, nego »biti«, postojati i djelovati, a ideal »biti« osiguravaju djeca, potomstvo. Stoga su naša djeca, hrvatska mladež, vrhunska vrijednost koja zavrjeđuje najbrižniju njegu, najveću moguću nacionalnu skrb i najbolje odgajanje.

To smo im dužni pružiti i tako bi trebalo biti, ali snage zla ne miruju. Krenule su u ofenzivu s nakanom zavoda i upropaštavanja školske mladeži posredstvom programa feminističko–anarhističkoga »spolnog odgoja«.

Nasrtaji destruktivnih ideologija

Tzv. novi europski i svjetski poredak veliča individualno pravo i slobodu bez ograničenja, uzdižu ih na pijedestal najviše vrijednosti, božanstva, klanjaju im se kao zlatnom teletu pred kojim se ruše i odbacuju sve tisućljetne moralne, religijske i nacionalne vrijednosti, kriteriji i normativi uljuđena života, a usporedo bujica nasilja, terora i kriminala svake vrste, svih boja i oblika, zapljuskuje našu Hrvatsku.

Mnogo ženskih udruga, najvećim dijelom radikalne feminističke provenijencije, prima goleme iznose iz Hrvatske i inozemstva, a glavne zadaće su im promicanje i obrana pobačaja (ubijanje nerođene djece), ograničavanje rađanja, zastupanje spolne slobode, poticanje mladeži na spolni razvrat, razaranje brakova i hrvatskih obitelji, ratovanje protiv muškaraca, obezvrjeđivanje sveopćih moralnih, katoličkih i hrvatskih nacionalnih vrijednosti. Podupiru ih tiskovine, TV postaje i emisije u kojima se otvoreno, u ime slobode za zlo, obezvrjeđuju hrvatske nacionalne vrijednosti: država, vojska, Domovinski rat, njegovi junaci, simboli hrvatske slobode, domoljublje, ponos i dostojanstvo hrvatskoga naroda. Njihova agresivna ideologija i svekolika nastojanja neposredno su u funkciji »kulture smrti«, a protiv kulture života i civilizacije ljubavi. I da apsurd bude veći, Hrvatska država i njezini građani sve to plaćaju milijunima kuna.

Posljednjih godina ratoborne feministkinje su svoje borbene operacije prenijele u škole. Njihovom »zaslugom« uveden je škol. god. 2002/03. ateistički program etike u srednje škole. Iz njega su izbačeni svi religijski prinosi razvitku etičke misli. Time je etika osiromašena i krivotvorena, jer ona nije ateistička, nego općeljudska disciplina.

Na inicijativu Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa da se izradi prijedlog za cjeloviti pristup spolnom odgoju, bučno su i vrlo agresivno, početkom 2005. god., reagirale feminističke i homoseksualne udruge: »Ženska mreža Hrvatske«, »Centar za ženske studije«, B. a. b. e, homoseksualna skupina »Iskorak« i lezbijske »Kontra« i »Lori«. Tražile su hitnu suspenziju izvannastavnog programa spolnog odgoja »Teen STAR« jer »širi vjerske dogme«, uklanjanje materijala »za život« iz

zdravstvenih ustanova, uvođenje seksualnog informiranja u škole protiv odgajanja »za život«; tražile su pravo žena na ubijanje nerođene djece, prijetile peticijama, međunarodnim tužbama, »senzibilizirale« medije za svoje nastrane ideje, zahtijevale smjenu predsjednika Povjerenstva za spolni odgoj i ministra Dragana Primorca.

Ministarstvo znanosti, obrazovanja i športa objavilo je početkom 2006. natječaj za nastavne programe za osnovne i srednje škole iz područja spolnog i zdravstvenog odgoja. Javilo se više ponuditelja i prijavilo 24 programa. Stručno povjerenstvo je odabralo i preporučilo za osnovne škole program udruge GROZD (Glas roditelja za djecu), a za srednje škole također program udruge GROZD, ali i onaj Foruma za slobodu odgoja. Ministarstvo je prihvatilo preporuke stručnog povjerenstva. Sve dakle prema uobičajenoj proceduri, a uslijedile su orkanske bure i oluje.

Forum za slobodu odgoja preko noći se preobrazio u »Građansku koaliciju«. Mobilizirane su avangardne snage: anarholiberalističke, agresivnofeminističke, sekularnoateističke i njima slične, koje strastveno ideološki mrze, osporavaju, obezvrjeđuju i razaraju sve što je moralno, hrvatsko i katoličko. Organizirale su konferencije za novinare, izdavale proglose, pokretale nekorektne, bučne i agresivne »rasprave« u medijima. Brojni i vrlo grlati seksualni »odgojitelji« i »odgojiteljice« slatkorječivo, i kao najvažnije životno pitanje, nude mladima »spolni odgoj« kojim bi ih poticali i usmjeravali na spolno izživljavanje, ovisnosti, masovno tjelesno i moralno stradavanje na brojnim stranputicama života i putovima »kulture smrti«. Hrvatsku javnost i mladež treba upozoriti na opasnost takvih programa i ideologija.

Od »seksualne revolucije« do reafirmacije odgojne funkcije

Spolni odnosi i odgajanje mladeži za uljuđene spolne odnose vrlo su osjetljiva i odgovorna područja međuljudskih odnosa. Pitanje je kako će se poučavati i usmjeravati mladi ljudi, kako će se i u kakvom vrijednosnom ozračju interpretirati tako osjetljivi međuljudski odnosi. Mogu se svoditi na požudu i razvrat, a mogu se i uzdići do najuzvišenijeg osjećaja ljubavi prema čovjeku i svemu što je ljudsko, humano, plemenito. Spolni odnosi mogu biti iskorišteni i postavljeni kao »dobra« pouka za »slobodnu ljubav« u službi hedonističkog shvaćanja života i strastvenog uživanja u svemu što život pruža, ali oni mogu biti i u funkciji jačanja moralne osnove ljubavi, braka i obitelji, njihova učvršćivanja, stabilnosti i postojanosti.

Takozvana seksualna revolucija aktualizirala je pitanja »seksualnoga odgoja« u cijelom svijetu, a svodio se na informiranje o spolnosti. Prenaglašavani su biološki, a zanemarivani etički i širi društveni kriteriji. Preferirani su obrazovni sadržaji, a zapostavljene odgojne vrijednosti. Prevladavalo je shvaćanje da je spolno informiranje smisao spolnog odgajanja, ali su neadekvatni rezultati uskoro to opovrgli. Bez etičkih interpretacija takve su informacije golicale dječju maštu i poticale nedozrele djevojčice i dječake da što prije stupe u spolne odnose. I usprkos

preporučenim kontracepcijskim sredstvima, programima nuđene spolne aktivnosti izmakle su kontroli i uvjetovala naglo uvećanje izvanbračnih neželjenih začeća, spolnih bolesti i pobačaja u djevojaka, pa i nedozrelih djevojčica. Znanja o spolnosti postala su gotovo svima dostupna, ali spolni odnosi time nisu postali ni više ljudskiji, ni odgovorniji. Postalo je posve jasno da treba mijenjati vrijednosnu usmjerbu, organizaciju i postupke spolnoga odgajanja.

Stručnjaci su, u svjetskim relacijama, počeli upozoravati na bitne razlike između spolnog informiranja i odgajanja. »Seksualni odgoj« doveden je u pitanje i kao termin, i kao sadržaj, i kao koncepcija. Već je 1960. jedan državni komitet u Švedskoj započeo proučavanje tadašnjega spolnog odgoja. Tijekom više godina poduzeo je čitavu seriju studija o znanju, stavovima i spolnom ponašanju, odnosno o mišljenjima učitelja, učenika i studenata o spolnom odgoju. Rezultati su pokazali da prakticirani spolni odgoj ne samo da nije primjeren, nego je daleko od toga da uopće bude odgoj. Te su spoznaje uvjetovala novu usmjerbu na odgojno djelovanje. Do sličnih se rezultata i spoznaja došlo i u drugim zemljama, pa je nova usmjerba općenito prihvaćena.⁵

O tomu je na savjetovanju »Uključivanje sadržaja o humanizaciji odnosa među spolovima u programe pedagoško–psiholoških disciplina za obrazovanje pedagoga, psihologa i nastavnika«, u Ilidži kraj Sarajeva 1978, govorio Julian Heddy, tajnik Europskog ureda Međunarodne federacije za planiranje roditeljstva. Kazao je da iskustvo u Europi u posljednjih petnaest godina pokazuje da se spolni odgoj, koji se u početku smatrao manje–više definiranim problemom koji se odnosi na fiziološku informaciju i bio povezan s čovjekovom reprodukcijom, razvio u većini europskih zemalja u smjeru koji traži ne samo da se psihosocijalni i etički aspekti uzmu u obzir nego i da oni budu u prvom planu. Opskrba informacijama najlakši je zadatak; odgajati ljude sveobuhvatno, uključujući i njihovu spolnost — to je ambicija koju mnogi pedagozi smatraju teškom, ali dostižnom, zaključio je.⁶

Mađarski pedagog I. Sasdi u članku »Razmišljanja i dileme u vezi sa spolnim odgojem« kaže da neumjereni i nekontrolirani spolni život može uzrokovati štete, jer skreće pozornost od drugih bitnih problema, pa je i raspadanje obitelji dijelom uzrokovano pretjeranom spolnom slobodom. Stoga ističe da su na tom odgojnom području bitni odgovorno spolno ponašanje i odgajanje za njega.⁷

Sredinom prošle godine Hrvatsku je posjetio Joseph Meany, voditelj Međunarodne koordinacije organizacije »Human Life International« sa sjedištem u SAD-u. U intervjuu objavljenom u Glasu Koncila govorio je o velikim štetama nastalim u zemljama u kojima je duže primjenjivan program spolnog informiranja. Za SAD

5 A. Vukasović, *Odgoj za humane odnose i odgovorno roditeljstvo*, Fond za populacijske aktivnosti UN-a, Zagreb, 1984, str. 91.

6 J. Heddy, Seksualno vaspitanje u Evropi, u: *Uključivanje sadržaja o humanizaciji odnosa među spolovima u programe pedagoško–psiholoških disciplina za obrazovanje pedagoga, psihologa i nastavnika*, Beograd, 1979, str. 454.

7 I. Sasdi, Gondolatok és kétségek a szexuális neveléssel kapcsolatban, *Pedagógiai szemle*, Budapest, 1975, br. 7–8, str. 719–722.

je kazao: »Mi smo bili jedna od prvih zemalja na svijetu koja je započela taj hedonistički, biološki spolni odgoj, bez stvarnih vrijednosti«. Rezultati su bili »mnogobrojne prerane trudnoće u adolescentskoj dobi, epidemije spolno prenosivih bolesti, veliki broj silovanja i sl. Po tim crnim statistikama brzo smo došli na jedno od posljednjih mjesta na svijetu«. Negativni učinci tražili su promjene. Izrađeni su i primijenjeni odgojni programi u kojima se promiču ljubav, brak i obitelj. Dali su posve druge, pozitivne učinke. Od 2001. država financijski potiče javne škole na primjenu takvih odgojnih programa. »U novom proračunu odobreno je 200 milijuna dolara za promicanje braka i obitelji«, kazao je J. Meany.⁸

U Zagrebu je 5. 6. i 7. ožujka 2007. zasjedao Hrvatski svjetski kongres. Na njemu je prihvaćen i upućen svim Hrvatima u svijetu »Apel HSK-a za zaštitu povijesnih i kulturnih stečevina i hrvatskih nacionalnih vrijednosti«. U Apelu su definirano naznačene vrijednote: ljubav, brak, obitelj, majčinstvo, željeno potomstvo, odgovorno roditeljstvo, odgoj mladeži i brojne druge koje treba zaštititi, i upozoreno je na štetnost programa »spolnog odgoja« Foruma za slobodu odgoja, jer omalovažava, obezvređuje i narušava te životno važne hrvatske nacionalne vrijednosti.⁹

Možda pokretači i pokretačice »seksualne revolucije« i nisu bili posve svjesni svih njezinih negativnih posljedica, ali danas, nakon što su učinci pokazali sve neželjene, društveno štetne i porazne rezultate, tražiti uvođenje u škole »spolnog odgoja« bez odgoja, primjenu programa spolnog informiranja bez moralnoga poučavanja i odgojno-vrijednosnoga usmjeravanja, protiviti se programu u kojemu se uz spolnost i spolne odnose vezuje ljubav, uzdržljivost, vjernost, pozitivan odnos prema braku nije više naivan čin ni zabluda, nego smišljeno, planirano, namjerno upropaštavanje hrvatske djece i mladeži.

Dva bitno različita programa

Svaki nastavni i odgojni program mora imati nastavne sadržaje, građu u kojoj su znanstveno–stručne činjenice i spoznaje, ali i spoznaje znanosti o odgoju (znanstveno utemeljenje programa); odgojne vrijednosti vezane uz odgojno područje (pedagoško utemeljenje); intenciju, namjeru, svrhu odgajanja (teleološko utemeljenje); temeljne ljudske vrijednosti kao što su život, ljubav, obitelj, potomstvo, odgovorno roditeljstvo, moral, kultura (etičko i aksiološko utemeljenje); oslonac u kulturi dotičnoga naroda, poštivanje kulturne tradicije i postignuća (nacionalno-kulturno utemeljenje). Treba analizirati i utvrditi kako i koliko predloženi programi poštuju naznačene kriterije i koliko im udovoljavaju.

Program udruge GROZD sadrži stručno utemeljena znanja o spolnosti, zdravlju, odnosima između osoba različita spola, o braku, obitelji, roditeljima, djeci i sl.,

8 J. Meany, Intervju, *Glas Koncila*, Zagreb, 14. svibnja 2006, str. 8. i 9.

9 Apel je u ožujku objavljen u Zagrebu u *Fokusu*, *Hrvatskom slovu*, *Glasu Koncila*, *Narodu* i u zemljama gdje u većem broju žive Hrvati Australiji, SAD-u i drugima.

ali sadrži i prijeko potrebne stavove, moralne, odgojne i kulturne vrijednosti, kao i pedagoška nastojanja u funkciji postizanja odgojnih zadaća i svrhe odgajanja. Jednom riječju, taj program poštuje relevantne kriterije, odnosno znanstveno je, pedagoški, teleološki, etički, aksiološki i kulturno utemeljen. U funkciji je života i očuvanja zdravlja, dobra odgoja djece, poštovanja i održanja temeljnih ljudskih vrijednosti: životnih, narodnih, moralnih, kulturnih.

Program Foruma za slobodu odgoja ima samo sadržaje, znanja o spolnosti, spolnim odnosima, zdravlju, kontracepciji, bez odgojne sastavnice, bez bilo kojih odgojnih, moralnih, kulturnih stavova i vrijednosti, bez odgojnih intencija i odgojne svrhe. Program ignorira pedagoške spoznaje, a svaki vrijednosni pristup odgajanju posve odbacuje. Za Forum su moralni, kulturni i odgojni stavovi, vrijednosti i usmjerenja nedopustivi, a to su bitni dijelovi svakoga odgajanja. Ukratko, program Foruma za slobodu odgoja ne poštuje relevantne kriterije i ne udovoljava normativima za nastavne i odgojne programe.

U pitanju su dva dijametralno suprotna programa spolnog odgoja. Suprotnost proizlazi iz dva posve različita svjetonazora, odnosa prema životu, shvaćanju i prihvaćanju moralnih vrijednosti i smisla odgajanja udruge GROZD i Foruma za slobodu odgoja. Pristrani novinari i voditelji TV emisija prvi program nazivaju konzervativno–nazadnjačkim, a drugi moderno–liberalnim. Međutim, nije riječ o konzervativnom u negativnom određenju ni liberalnom u pozitivnom značenju, nego, suprotno tomu, o prihvaćanju života, morala i odgoja kao temeljnih ljudskih vrijednosti u GROZD–ovu programu i o negiranju svega toga, odnosno negiranju povijesno prihvaćenih i trajnih općeljudskih vrijednosti u programu Foruma za slobodu odgoja.

Program slobode odgoja za zlo

Živimo u doba naglog razvitka znanosti, tehnike i tehnologije, u doba uvećanja materijalnih dobara, ali i duhovnog osiromašenja, nepravde, nasilja, podčinjavanja, širenja mafije, terorizma, teških zločina, genocidnih ratova, gaženja ljudskog dostojanstva. Čovjek postaje sve moćniji, ali i nečovječniji. Homo sapiens zaboravlja da je i homo moralis. Opčinjen mogućnostima znanstvene spoznaje zanemaruje ljudske vrijednosti, a vrijednosti određuju smisao života, postavljaju ciljeve, ideale, svrhe prema kojima usmjeravamo svoja nastojanja. Znanstvene spoznaje samo su sredstva pomoću kojih ljudi ostvaruju postavljene svrhe. Vrijednosti i vrijednosni kriteriji su dakle iznad znanstvenih. Vrijednosti osmišljavaju i ljudski usmjeravaju znanstveno djelovanje i rezultate spoznavanja. Nije znanstveno područje nadređeno vrijednosnom, kako se često misli pod utjecajem jednostranog intelektualizma i anarholiberalizma, nego obratno vrijednosno je nadređeno znanstvenom.¹⁰

10 A. Vukasović, *Pedagogija*, HKZ »MI«, Zagreb, 72001, str. 192.

Kada se ti odnosi poremete, nastupa moralna kriza, kriza vrijednosti. Ona ugrožava razvitak ljudske zajednice i njezine moralno–civilizacijske stečevine. Znanstvene manipulacije, krivotvorine, podvale, zloporabe u funkciji su »stvaranja« takva stanja, moralno bolesna društva, društva brojnih i raznovrsnih ovisnika, konzumenata potrošačkog društva, u kojemu bi »gospodari kaosa« i ideolozi sveopće globalizacije mogli potpuno vladati, upravljati i činiti što hoće. Tomu služe i složne drugarice i drugovi u Forumu za slobodu odgoja, Gradanskoj koaliciji, otvorenim, civilnim i feminističkim udrugama, svi zastupnici neograničene slobode i (ne)ljudskih prava za obezvrjeđivanje i razaranje hrvatskih, moralnih i katoličkih stečevina i vrijednosti.

Forum za slobodu odgoja — kako to izazovno zvuči u glavama djece, nedozrelih i manje upućenih osoba. U odgoju međutim, kao i u drugim područjima uljuđena života, ne može se tolerirati apsolutna sloboda, jer se ona pretvara u slobodu za zlo, samovolju i anarhiju. I u ovom slučaju »sloboda odgoja« u službi je onemogućavanja na dobro usmjerena odgajanja hrvatske mladeži. Struktura odgojnog procesa ima tri bitne sastavnice: znanje i shvaćanje, vrijednosno doživljavanje i prihvaćanje, voljno odlučivanje i djelovanje. Ako se ukloni bilo koja od njih, odgoj prestaje biti odgojem; pretvara se u svoju suprotnost.

Bitna odrednica svakog odgajanja je odgojna namjera, intencija, postojanje cilja, svrhe odgajanja. Ono mora biti usmjeravanje prema dobru, čovjekovo uljuđivanje, oplemenjivanje, obogaćivanje ljudske osobnosti. Bez toga nema odgoja. Forum za slobodu odgoja ne priznaje namjeru odgajanja ni odgojna usmjeravanja, odbacuje emocionalno–vrijednosnu i voljno–djelatnu sastavnicu odgajanja. Time se njegova »sloboda odgoja« preobražava u negaciju odgoja kao ljudskog fenomena. Odgoj su pretvorili u antidogaj, a Forum za slobodu odgoja u Forum za negaciju odgoja!

Sva ta družina o kojoj pišem diskvalificira programe udruge GROZD zbog vrijednosnih stavova. To ih je silno uznemirilo i mobiliziralo na ofenzivu zabrane i izгона tih programa iz škole i društva, jer su, tvrde, dogmatski. Tako je Vesna Mihoković–Puhovski 14. veljače u emisiji Kontakt Nove TV kazala: Kada bi vjerske vrjednote (za njih su sve moralne vrjednote vjerske) bile u programu, ateisti bi bili diskriminirani. Stoga se programi s vrjednotama ne smiju uvoditi u škole. U državnim školama moraju biti programi koji odgovaraju ateistima, a neka Crkva svoje programe ostvaruje u svojim zajednicama.

Škole su državne, to nije sporno. A pripadaju li one svim građanima Hrvatske ili samo nevjernicima? Imaju li svi građani, vjernici i nevjernici, ista prava, pa i pravo na uljuđeni odgoj bez diskriminacije? A oni koji vjernicima osporavaju pravo na odgoj u državnim školama i šalju ih u getoizirane vjerske zajednice neka to primjene na sebe, organiziraju svoje ateističke zajednice i tamo odgajaju svoju djecu kako hoće. U školama se učenici moraju odgajati u suglasju s općeprihvaćenim odgojnim i etičkim vrijednostima, odredbama Ustava RH i željama goleme većine hrvatskih građana.

Prema popisu pučanstva strukturu hrvatskog društva čini oko 88% katolika, zajedno s ostalim vjernicima oko 95% vjernika, i oko 5% ostalih. Ateista je samo

2, 2%. U ime njihove slobode, njihovih prava i njihove nediskriminiranosti svim drugim učenicima negiraju pravo na spolno odgajanje u ozračju moralnih vrijednosti. Traže samo jedan program (sekularnoateistički), obavezan za sve učenike, a roditeljima negiraju i njihovo ustavno pravo na odgoj svoje djece. Nije li ta sekularnoateistička demokracija čista diskriminacija svih vjernika i učenika neateista? Ili, prema njihovu shvaćanju, sloboda i ljudska prava pripadaju samo sekularnim ateistima, liberalnim anarhistima, agresivnim feministkinjama, homoseksualcima, lezbijkama i njima sličnima, a ne i vjericima, katolicima, poštovateljima morala i moralnih vrijednosti? Kada bi se u hrvatskim školama odgajalo prema njihovim programima, bila bi to doista sloboda odgajanja za zlo.

Neznanstvena »znanstvenost«

Predstavnici Foruma za slobodu odgoja tvrde i stalno ponavljaju da je njihov program znanstven, zasnovan na znanosti, a to je neistina! Naznačit ćemo neke činjenice koje to dokazuju. Za sve nastavne i školske programe, dakle i za programe spolnog, zdravstvenog ili bilo kojeg odgoja, nadležna je znanost o odgoju — pedagogija. Kad bi njihov program bio znanstven, poštovao bi i oslanjao bi se na spoznaje i zakonitosti pedagogijske znanosti, a on ih omalovažava, zaobilazi, posve ignorira i odbacuje.

Znanost o odgoju odavno je spoznala da znanstvene činjenice same po sebi nisu odgajanje. Informiranje nije ljudsko formiranje, kao što ni obrazovanje, ma kako znanstveno bilo, nije izgrađivanje uljudene osobnosti. I vođe mafije imaju široko znanje, koriste se znanstvenim spoznajama i tehnološkim postignućima, ali u službi zla i zločina. Forumov program spolnog informiranja proturječi naznačenoj pedagogijskoj spoznaji.

Druga temeljna spoznaja znanosti o odgoju je da je odgajanje mnogo slojevitije i obuhvatnije od stjecanja znanja, obrazovanja i informiranja. Ono uključuje i druge kulturne, duhovne, etičke vrijednosne sastavnice, i u biti je vrijednosna kategorija. Dokazujući znanstvenost svoga programa moralnom i vrijednosnom neutralnošću i sterilnošću, Forum za slobodu odgoja je pokazao da ne poznaje ni pedagošku abecedu. Naglašavanjem samo znanstvenosti, a potpunim ignoriranjem vrijednosti i moralnosti, autori programa u funkciji »slobode odgoja« svoj često ističani »veliki plus« svjesno ili nesvjesno pretvaraju u najveći mogući minus, jer svoj program čine odgojno bezvrijednim.

Treće, tvrde da program udruge GROZD nije znanstven, jer sadrži i moralne vrijednosti, a sekularnoateistička i agresivnofeministička ideologija ne dopušta vrijednosne interpretacije u spolnom poučavanju. Istupajući protiv GROZD-ova programa, Aleksandar Štulhofer kaže: »Vi dajete poruke (stavove, usmjeravate), a to nije dopušteno«. V. Mihoković–Puhovski nastavlja: »To sa znanostima nema veze«. Jesu li svjesni da ni te njihove izjave, njihovo shvaćanje znanosti, nema veze sa znanostima?

Daljnja utvrđena pedagojska istina je da samo informiranje o spolnosti, bez odgojne sastavnice, potiče još nedozrelu djecu, mladež, na prerane i štetne spolne odnose. Znali to promicatelji slobodna odgoja ili ne, činjenica je da bi primjena njihova programa u hrvatskim školama zavaravala učenike, poticala djecu na zlo i postala čimbenikom upropaštavanja hrvatske mladeži.

Spomenimo još jedan dokaz neznanstvenosti Forumova programa i djelovanja. Hvale znanost i pozivaju se na nju, a u praksi ignoriraju rezultate znanstvenih istraživanja i djeluju suprotno. Prije nekoliko mjeseci u Zagrebu je predstavljena knjiga »Socijalitetni sterilitet u Hrvatskoj zašto smo neoženjeni i neudane«. U njoj demografi Anđelko Akrap i Ivan Čipin objavljuju rezultate istraživanja o razlozima socijalitetnog steriliteta. Istraživanje je financiralo i knjigu izdalo Ministarstvo obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti. U knjizi ima vrijednih otkrića i zaključaka, npr.: »Većina žena koja se odluči na institucijski oblik braka do 35. godine rađa djecu, a više od 90 posto djece rođeno je u braku. Samim tim bračna je zajednica osnovna reproduksijska institucija i smanjeni broj ulazaka u brak izravno utječe na to koliko će se djece rađati.«¹¹ To znači da su brak i zaštita braka životno važna pitanja, pitanja biološkog opstanka hrvatskoga naroda. Odnos prema njima morao bi biti u skladu s njihovom nacionalnom važnošću i značenjem. Tako bi trebalo biti. Obiteljski zakoni su, međutim, braku suprotstavili izvanbračne i istospolne zajednice i posve liberalizirali razvode braka. Pravobraniteljica za djecu Mila Jelavić, pozivajući se na Obiteljski zakon, odbacuje preferiranje bračne zajednice i osuđuje nepovoljne stavove prema razvodu u programu udruge GROZD. Za nju je to idealiziranje braka i »očit primjer diskriminacije« rastavljenih supružnika, djece razvedenih roditelja i izvanbračnih zajednica koje »naše zakonodavstvo priznaje i poznaje«, kaže. Morala bi štititi brak, a ona ga diskriminira.

U procesu predlaganja i donošenja »obiteljskih zakona«, u doba Vlade lijeve koalicije 2003, uvjerali su građane da se izvanbračne i istospolne zajednice moraju ozakoniti radi pravne zaštite i materijalne sigurnosti partnera, a ne radi protuteže ili alternative bračnim zajednicama. A kada su ih upisali u zakone, sada se više ne smije ni pozitivno govoriti o braku da se te nove zajednice ne bi diskriminirale. Razvidno je, protivnice i protivnici braka i obitelji unijeli su alternativne oblike da bi njima omalovažavali i razarali bračne i obiteljske zajednice, ta naša vrela, njegovateljice i nositeljice života. Njihova stalna pozivanja na znanost i zakone lažne su podvale, krivotvorine, manipulacije, zloporabe znanosti i zakona u službi idola zla, gospodara kaosa i njihove protuhrvatske, protukatoličke i protumoralne ideologije.

11 A. Akrap i I. Čipin, *Socijalitetni sterilitet u Hrvatskoj — zašto smo neoženjeni i neudane*, Ministarstvo obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti, Zagreb, 2007.

Pravobraniteljica i zloporaba dječjih prava

O dječjim pravima govore međunarodne povelje kao što su Ženevska povelja o pravima djeteta iz 1924, Opća povelja o pravima čovjeka UN-a iz 1948, posebna Povelja o pravima djeteta UN-a iz 1959. i dr., kao i statuti specijalnih agencija međunarodnih organizacija koje se brinu o dobrobiti djece.

U deset pozorno formuliranih članaka Povelja o pravima djeteta UN-a potvrđuje djetetova prava: na posebnu skrb, uključujući i odgovarajuću pravnu zaštitu prije i nakon rođenja; na mogućnosti zdravog i normalnog razvoja u uvjetima slobode i dostojanstva; na ime i državljanstvo od rođenja; na pogodnosti socijalnog osiguranja; na posebno liječenje, izobrazbu i njegu ako je retardirano; na rast i razvoj u ozračju ljubavi, razumijevanja, moralne i materijalne sigurnosti i pod okriljem brige i odgovornosti svojih roditelja; na odgoj i izobrazbu koji će unaprijediti njegovu opću kulturu i omogućiti mu da, pod jednakim uvjetima za sve, maksimalno razvija svoje sposobnosti; na prioritetnu zaštitu i pomoć u slučaju nesreće; na zaštitu od svih oblika zanemarivanja, okrutnosti i iskorištavanja i na zaštitu od svih postupaka koji bi mogli dovesti do bilo kakva oblika diskriminacije. Prihvatajući tezu prema kojoj čovječanstvo duguje djetetu sve najbolje što ima i što mu može dati, Ujedinjeni narodi su još 1946. osnovali dječji fond UNICEF i namijenili mu skrb o tomu da se u svim zemljama osiguraju uvjeti za poštovanje dječjih prava i za ostvarenje dječje dobrobiti.

Kakav je odnos pravobraniteljice M. Jelavić prema dječjim pravima i njihovoj dobrobiti? O tome se očitovala u samoinicijativnom dopisu ministru zdravstva i socijalne skrbi Nevenu Ljubičiću, povodom agresivnih feminističko-anarhističkih napada na odgojno korektan program spolnog i zdravstvenog odgoja udruge GROZD.¹² Naznačit ćemo nekoliko primjera.

Djeca imaju pravo na život i mogućnost zdravog i normalnog razvitka, a pravobraniteljica ih u suglasju s Forumom za slobodu odgoja, želi obasuti seksološkim informacijama od najranije dobi (ona bi ih uvela i u dječje vrtiće), bez ikakvih pouka i vrijednosnih prosudbi. Time se nedozrela djeca opterećuju, zbunjuju, zavode, potiču na prerane spolne odnose, remeti se njihov zdrav i normalan razvitak.

Djeca imaju pravo na dobar odgoj i on im je u razdoblju sazrijevanja tjelesnog, intelektualnog i moralnog prijeko potreban, a pravobraniteljica im, sa svim svojim istomišljenicima, nudi slobodu odlučivanja, i to upravo u pitanjima za koja još nisu dozrela. Ističe »pravo djece na informaciju«, a nema ni spomena o pravu djece na sustavno, dobro i odgovorno odgajanje. Djeci trebaju pouke, a ona ih zabranjuje. Umjesto dobra odgoja nudi im i nude im program antidogja i upropaštavanja.

Pravo je djece i potreba rast i razvoj u ozračju ljubavi, brige i odgovornosti roditelja u naravnim obiteljima, koje osiguravaju najpovoljnije uvjete za njihovo rađanje, odgajanje i svekoliko razvijanje. Pravobraniteljica bi to trebala podupirati,

12 Dopis ministru N. Ljubičiću i Ministarstvu zdravlja i socijalne skrbi, Zagreb, 26. siječnja 2007, str. 1–5.

a ona se, već je spomenuto, suprotstavila pozitivnom izjašnjavanju o braku i potpunim obiteljima. Branitelj je razvoda, razvedenih i izvanbračnih zajednica, a ne braka, cjelovitih obitelji i dobrobiti djece.

Djeci je potrebna materijalna i moralna sigurnost, i imaju pravo na nju. Te sigurnosti nema u obiteljima samohranih roditelja ili tzv. jednoroditeljskim obiteljima. One se suočavaju s brojnim teškoćama materijalnim, socijalnim, odgojnim, moralnim nezaposlenošću, a sve ih je više i više. Podržava ih ne samo pravobraniteljica nego i svekolika feminističko–anarhistička ideologija. Takva podrška posve je u suprotnosti s dječjim pravima i njihovom dobrobiti.

Djeca imaju pravo na zaštitu od diskriminacije, a dječja pravobraniteljica i njezini ideološki saveznici žele diskriminirati golemu većinu hrvatskih učenika, namećući im svjetonazorski neprihvatljiv i štetan program spolnog odgoja. Roditelji prema Ustavu imaju pravo samostalnog odlučivanja o odgoju djece, a pravobraniteljica im protuustavno želi onemogućiti sudjelovanje u izboru odgojnog programa za svoju djecu.

Čudna neka pravobraniteljica. Ne zanima je broj djece razvedenih roditelja, ni njegovo naglo uvećanje zbog brojnih razvoda. Ne pita se kako se osjećaju djeca nakon razvoda, kako žive, tko se i kako brine o njima. Ne opterećuju je problemi poput uvjeta za njihov odgoj, mentalni i moralni razvitak, sazrijevanje; njihove socijalizacije i osobne identifikacije; imaju li radosno i sretno djetinjstvo i ljubav oba roditelja ili osjećaj deficita na svim tim područjima; potištenosti, nezadovoljstva, tegoba. Svega toga ima u izobilju, a dječja pravobraniteljica ne poduzima mjere zaštite, ne rješava probleme, ne brine se o smanjenju broja djece koja žive u tim nepovoljnim okolnostima ni o uklanjanju uzroka koji su ih uvjetovali.

Strategija upropaštavanja mladeži

Sve te birane avangardne snage, složne drugarice i drugove, zastupnike slobode i (ne)ljudskih prava za obezvrjeđivanje i razaranje hrvatskih nacionalnih, moralnih i katoličkih stečevina i vrijednosti označava ista »osobina«: jedno govore, a drugo rade, jedno propagiraju i obećavaju, a drugo podvaljuju. Puna su im usta slobode i ljudskih prava, a odbacuju Ustavom zajamčena roditeljska prava na odgoj djece. Opravdavajući to Gordana Lukač–Koritnik je na okruglom stolu u Hrvatskom saboru 13. veljače 2007. kazala da nisu svi roditelji dobri, pa im se ne može dati pravo biranja odgojnog programa. A jesu li dobre sve feministkinje, svi homoseksualci, sekularisti, anarhisti, ateisti, a njima priznaju sva prava, ljudska i ona druga sporna i asocijalna. Tvrde da nisu za promiskuitet, a diskvalificiraju program u kojemu se uz spolni odnos spominju i ljubav, vjernost, trajnost veze i druge vrijednosti. A ako se iz spolnog odnosa uklone uljuđene vrijednosti, što će u njemu ostati osim gologa biološkog nagona, seksualnog izivljavanja, promiskuiteta, ovisnosti, i sve to u razdoblju u kojemu nedozrela djeca još nisu sposobna za spolne odnose ni za odgovorno odlučivanje o spolnom životu.

Djeci, mladeži, serviraju privlačno upakirane seksualne informacije, bez vrijednosnog osvjetljavanja i odgojnog usmjeravanja. Takve gole informacije bez pouka o dobru i zlu izazivaju radoznalost, bude želje i, znanstveno dokazano, potiču nejaku djecu i nedozrelu mladež na spolne odnose, a oni su štetni za tjelesno, mentalno, socijalno i moralno zdravlje djevojčica i dječaka. Djeca postaju žrtve. Prakticiranje preranih spolnih odnosa prelazi u naviku, pretvara se u izživljavanje, »stvara« seksualne ovisnike. Takva ovisnost razorno djeluje na razvitak zrele ljubavi, na brak, obitelj, potomstvo, odgovorno roditeljstvo i druge odlike osobnosti. Zahvaćena epidemijom spolne ovisnosti, djeca sve više i sve ranije stupaju u spolne odnose. Množe se trudnoće i pobačaji malodobnica, spolne bolesti i druga zla, a krivci zbrajaju te zle pojave i njima opravdavaju nove »potrebe« njihova spolnog odgoja bez moralnih i odgojnih vrijednosti, i time nastavljaju zavođenje i upropaštavanje djece i mladeži.

Seksualno izživljavanje je ovisnost podjednako štetna i razorna kao i mnoge druge. One druge, međutim, nastojimo predusresti, spriječiti, ograničiti, a seksualnu ovisnost promicatelji »slobodnog odgoja« bez odgoja žele poticati i širiti. U Hrvatskoj ima mnogo ovisnika o alkoholu, drogi i dosta nasilja. Hoćemo li sve te ovisnike informirati o činjenicama i načinima bez moralnih i odgojnih pouka? Ovisnosti su štetne i vrlo štetne. Stoga se prate, otkrivaju, liječe i sprječavaju. Hoćemo li samo spolnu ovisnost poticati i širiti? Hrvatski narod ne može i ne smije dopustiti da mu ideolozi anarhizma, hedonizma, besmisla i moralnog nihilizma odgajaju djecu za prerane spolne odnose, spolno izživljavanje, razvrat, ovisnosti i propast. Takva nastojanja nisu odgajanje, nego zavođenje i upropaštavanje hrvatske mladeži.

Spolno odgajanje u funkciji kulture života

Informiranje nije odgajanje. Odgajanje je obuhvatnije, mnogo slojevitije, potpunije. Ono, istina, pretpostavlja odgovarajuće informacije, obrazovanje, ali se ne može svoditi na njega, jer uključuje i izgrađivanje stavova i uvjerenja, obogaćivanje osjećajnog života, razvijanje pozitivnih odlika osobnosti, njegovanje smisla za etičke, kulturne i druge vrijednosti. Nema i ne može biti odgajanja bez moralnog shvaćanja, vrijednosnog doživljavanja, prihvaćanja i istinski ljudskog djelovanja.

Umjesto spolnog informiranja i gole faktografije bez moralnih i odgojnih vrijednosti, u škole treba uvesti odgajanje za obiteljski i društveni život koji objedinjuje odgoj za kulturu ponašanja, odgoj za ljubav, brak, obiteljske odnose, željeno potomstvo i odgovorno roditeljstvo. Takvo odgajanje je vrijednosno angažirano, oplemenjuje osobnost, obogaćuje osjećajni život, razvija odgovarajuća uvjerenja, osjećaj dužnosti i odgovornosti, izgrađuje težnje za zajedničkim životom u obitelji i široj društvenoj zajednici, oblikuje navike kulturna ponašanja na svim poljima života, njeguje materinstvo, očinstvo i odgovorno roditeljstvo.

Stoga svi zajedno poručimo gospodinu ministru D. Primorcu da omogući hrvatskoj školskoj mladeži takvo odgajanje, odgajanje u funkciji kulture života, i da

je oslobodi pošasti »kulture smrti«, makar se skrivala i iza vrlo zvučnih iskaza: »ljudska seksualnost i kvaliteta življenja«, »reproduktivno zdravlje«, »cjeloviti zdravstveni odgoj i obrazovanje«, »slobodni spolni odgoj« koji frazama privlače, a stvarno truju i uništavaju mladež.

Ne smijemo dopustiti da naša djeca, hrvatske nade i jamstva bolje budućnosti, postanu žrtve i masovni stradalnici na trasiranim putovima feminističko–anarhističkoga spolnog upropaštavanja. Svako, pa i spolno odgajanje, mora biti u funkciji kulture života i čovječnosti.

CHILDREN — VICTIMS OF FEMINISTIC–ANARCHICAL “SEX EDUCATION”

Ante Vukasović

Summary

In Croatia there exists an organized activity of destructive, aggressive, feminist, anarcho–liberal, secular–atheistic forces whose aim it is to disparage and invalidate the cultural–historical heritage of the Croatian people and their national, moral and Catholic values. In the past few years they have been on the offensive with the intent to entice and corrupt school–aged youth by means of feminist–anarchic«sex education» in the schools.

Heated debates are taking place over two conflicting sex education programmes. The conflict arises from two opposing worldviews, attitudes to life, understanding and acceptance of moral values and the purpose of education. The associations involved are named GROZD (Voice of Parents for Children) and the Forum for Freedom of Education. The former programme is satisfactory as regards pedagogical, scientific and ethical criteria: apart from educational content it promotes also a moral upbringing. The programme of the Forum for Freedom of Education is based on giving information about sex, it ignores pedagogical guidelines and rejects all ethical and pedagogical approaches.

Such an attitude is in fact a negation of the ôfreedomö it promotes. Education has been transformed into anti–education, and the Forum for Freedom of Education has virtually become the ôForum for the Negation of Educationö.

Children and youth are being offered information on sex attractively packaged, with no value clarification or pedagogical guidance. Presenting the bare facts in this way without added instruction on the nature of good and evil, arouse curiosity, awaken desire, and incite young children and immature youths to engage in premature sexual relations, which are extremely damaging to the physical, mental, social and moral health of little girls and boys. Distributing information in this way cannot be considered educational, but rather as the enticement and corruption of Croatian youth. The victims are children — the hope of our future.

This essay contains nine parts which are titled as follows: Bearers of and Guarantee for Croatia’s Future; The Assault of Destructive Ideologies; From the ôSexual

Revolutionö to a Reaffirmation of the Pedagogical Function; Two Essentially Distinct Programmes; The Programme of Freedom to Educate for Evil; Unscientific öScientificnessö; The Public Legal Officer and the Abuse of Children’s Rights; The Strategy of Corruption of Youth and Sex Education in the Function of the Culture of Life.

Instead of proffering information on sex, the schools must educate and prepare children for family and social life, and the ideal programme must integrate the culture of decent behaviour, love, marriage, family relations, wanted offspring and responsible parenthood. The Croatian people must not allow their children to become victims casualties on the roads of feministic–anarchical sexual corruption. Education — sex education included — must be in the function of humanity and the culture of life.